PROROCZE OBJAWIENIA CZASU KOŃCA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 12 grudnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Jl 3,1-5; Dz 2,1-21; Ef 4,11-14; Ap 12,17; 19,10; Dz 2,36-42.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A potem wyleję mojego Ducha na wszelkie ciało i wasi synowie, i wasze córki prorokować będą, wasi starcy będą śnili, a wasi młodzieńcy będą mieli widzenia. Także na sługi i służebnice wyleję w owych dniach mojego Ducha" (Jl 3,1-2).

W niektórych systemach prawnych występuje zasada nosząca nazwę *klauzuli wygaśnięcia* czy *klauzuli czasowej*. Zasada ta jest stosowana w przypadku przepisów prawa z góry opatrzonych datą wygaśnięcia, po której tracą one ważność, o ile nie zostaną przedłużone. Zasadę tę stosuje się z kilku powodów. Na przykład klauzulą wygaśnięcia opatrywane są przepisy okresowo ograniczające prawa obywatelskie ze względu na bezpieczeństwo publiczne. Klauzula ta stanowi zapewnienie, że po określonej dacie obywatele danego państwa odzyskają prawa, które zostały czasowo ograniczone.

Czy Bóg obłożył klauzulą wygaśnięcia dar prorokowania udzielany przez Ducha Świętego w czasach biblijnych? Czy został wskazany termin przed powtórnym przyjściem Jezusa, gdy dar prorokowania przestanie działać? W ubiegłym tygodniu mówiliśmy o tym, że Bóg przemawiał przez proroków do swojego ludu zwłaszcza w kluczowych momentach dziejów. W tej lekcji przyjrzymy się darowi prorokowania w czasach ostatecznych — jego szczególnej funkcji i trwałości — a także roli prorockiej służby Ellen White wobec zbliżania się powtórnego przyjścia Jezusa.

Obietnica Joela

Przeczytaj Jl 3,1-5. Co Bóg obiecał uczynić w czasach ostatecznych?

Joel, prorok żyjący w siódmym wieku przed narodzeniem Chrystusa, przekazał ważną przepowiednię dotyczącą przyszłych wydarzeń. Gdy czytamy powyższy fragment księgi, możemy się zastanawiać, czy napisał on o czymś, co miało wydarzyć się już w jego czasach, czy raczej o czymś, co miało się wydarzyć w odległej przyszłości.

Teolodzy wyróżniają dwie podstawowe formy proroctw — proroctwa klasyczne i proroctwa apokaliptyczne. Klasyczne proroctwo mówi o konkretnych narodach i zawiera rzeczywiste liczby, nazwy i imiona (zob. np. Jr 25,1-11). Proroctwo apokaliptyczne jest zapisane językiem o głębokiej symbolice, wykorzystującym symboliczne liczby na oznaczenie czasu, oraz często zawiera znaki i sceny o zasięgu kosmicznym (zob. 7. rozdział *Księgi Daniela*). Czasami te dwie formy przeplatają się ze sobą w jednym proroctwie (zob. np. 24. rozdział *Ewangelii Mateusza*).

Jak powinniśmy rozumieć Jl 3,1-5? Wydaje się, że ten fragment księgi należy do drugiej kategorii. To znaczy, że wypełnienia tego proroctwa nie należało oczekiwać za życia owego proroka ani nawet w najbliższej przyszłości. Przeciwnie, proroctwo to miało się wypełnić po wiekach. Zwróć uwagę na kontekst ram czasowych, w których Bóg miał udzielić daru prorokowania: „...zanim przyjdzie ów wielki, straszny dzień Pana" (Jl 3,4). Jaki to dzień? Czy oznacza to pierwsze przyjście Jezusa, Jego powtórne przyjście, a może jedno i drugie?

Gdy weźmiemy pod uwagę wzmiankę o znakach na słońcu i księżycu w proroctwie Joela, natychmiast nasuwa się nam spostrzeżenie, iż podobne wzmianki występują w kilku innych fragmentach *Pisma Świętego*. Jezus w swojej słynnej mowie o czasach końca powiedział swoim uczniom o znakach na słońcu, księżycu i gwiazdach (zob. Mt 24,29). Podobnie Jan opisał takie znaki (zob. Ap 6,12-13). Zarówno Jezus, jak i Jan wyraźnie mieli na myśli doniosłe kosmiczne zjawiska poprzedzające powtórne przyjście Pana.

Tak więc możemy założyć, że proroctwo Joela wskazujące podobne znaki powinno się wypełnić w czasach ostatecznych: „I ukażę znaki na niebie i na ziemi, krew, ogień i słupy dymu. Słońce przemieni się w ciemność, a księżyc w krew, zanim przyjdzie ów wielki, straszny dzień Pana" (Jl 3,3-4).

Pomyśl o wszystkich proroctwach, które wypełniły się dotąd. Jak pomagają nam one ufać Bogu, że w przyszłości nastąpi to, co On zapowiedział, w tym powtórne przyjście Jezusa?

Przeczytaj Dz 2,1-21. Dlaczego Piotr zacytował proroctwo Joela w kontekście pierwszego przyjścia Chrystusa? Jaką rolę proroctwo to odgrywa w tym fragmencie *Dziejów Apostolskich*?

W tych nowotestamentowych wersetach znajdujemy jeden z najdłuższych cytatów ze *Starego Testamentu*. Wczytując się w rozumowanie Piotra, możemy zapytać:

— Piotrze, a co ze znakami? Z twojego punktu widzenia nie widzimy ich.

Piotr odpowiedziałby przypuszczalnie tak:

— Znaki się wypełniły. Gdy Jezus umierał na krzyżu kilka tygodni temu, słońce się zaćmiło na trzy godziny (zob. Mk 15,33).

To, co mogło być przekonującym argumentem dla Piotra, dla nas może być niewystarczające. Słusznie oczekujemy bardziej kompletnego wypełnienia proroctwa Joela. Klucz do niego leży w samym tekście *Księgi Joela*. W Jl 2,23 prorok wspomina wczesny i późny deszcz. 2. rozdział *Dziejów Apostolskich* przedstawia wypełnienie pierwszej części tego proroctwa — wczesny deszcz. Ostateczne wypełnienie będzie stanowić wylanie Ducha Świętego tuż przed końcem świata w postaci późnego deszczu.

Często definiuje się proroctwo jako przepowiadanie przyszłości. Oczywiście nie jest to błąd, ale biblijni prorocy także wzywali ludzi do skruchy. Gdy Piotr przemawiał, wielu słuchaczy zostało przekonanych i nawróciło się.

„A gdy to usłyszeli, byli poruszeni do głębi i rzekli do Piotra i pozostałych apostołów:

— Co mamy czynić, mężowie bracia?" (Dz 2,37).

Jak Piotr odpowiedział na to pytanie?

— „Upamiętajcie się i niechaj się każdy z was da ochrzcić w imię Jezusa Chrystusa na odpuszczenie grzechów waszych, a otrzymacie dar Ducha Świętego. Obietnica ta bowiem odnosi się do was i do dzieci waszych oraz do wszystkich, którzy są z dala, ilu ich Pan, Bóg nasz, powoła" (Dz 2,38-39).

Jan Chrzciciel był prorokiem wzywającym do skruchy. Zapowiadał przyjście Jezusa, a jednocześnie głosił potrzebę skruchy i porzucenia grzechu:

— „Upamiętajcie się, albowiem przybliżyło się Królestwo Niebios" (Mt 3,2).

Tak więc rozważane proroctwo Joela wypełni się ostatecznie w przyszłości. Podobnie jak Joel i Piotr, także prorocy w czasach ostatecznych będą wzywać ludzi do skruchy, wskazywać na Jezusa i udzielać rad Kościołowi Bożemu.

Widząc nadprzyrodzone zjawiska, ludzie początkowo usiłowali je wyjaśnić jako coś naturalnego. Uznali nawet, że ci, którzy przemawiali, byli pijani! (Jakby upojenie alkoholowe miało coś wspólnego z mówieniem obcymi językami!). Chociaż ta reakcja wydaje się nieuzasadniona, co skłania ludzi do usiłowania wyjaśniania tego, co nadprzyrodzone, przy pomocy naturalnych czynników?

Dary Ducha Świętego

Aby Kościół Chrystusa mógł dobrze działać, Bóg udzielił mu darów do służby. W *Nowym Testamencie* znajdujemy kilka list darów duchowych, dość podobnych, ale różniących się szczegółami. Dary te doskonale uzupełniają się nawzajem.

Przeczytaj Ef 4,11-14. Dlaczego Bóg udzielił tych darów swojemu Kościołowi? Jak dar prorokowania pomaga w realizacji Bożych planów dla Kościoła?

.....

.....

Celem wszystkich duchowych darów jest wychowywanie Kościoła, budowanie go oraz głoszenie ewangelii. Paweł umieścił dar prorokowania (wskazany słowem *prorocy*) w każdej z czterech list darów duchowych. Inne dary występują tylko raz. Zważywszy na uwzględnienie daru prorokowania za każdym razem, możemy uznać, że prorokowanie jest jednym z najważniejszych darów duchowych.

Przyjrzymy się niektórym ogólnym cechom proroków i daru prorokowania:

1. Prorocy są powoływani przez Boga (zob. 1 Krl 19,16.19-21 i Iz 6,1-13). Najczęściej czują się niegodni tego powołania i nie są gotowi wziąć na siebie takiej odpowiedzialności, ale przyjmują powołanie, gdyż są posłuszni Bogu.

2. Bóg przemawia do proroków przez wizje, sny prorocze i słyszalnym głosem. Czasami Bóg objawia prorokom przyszłe wydarzenia. Innymi razy informuje proroków o aktualnej sytuacji państw czy ludzi (zob. 2. rozdział *Księgi Daniela*).

3. *Pismo Święte* opisuje zjawiska fizyczne występujące u proroków. Mogą oni stracić siłę i przestać oddychać, ale mogą także zostać napełnieni nadprzyrodzoną mocą (zob. Dn 10,8-10.18-19).

4. Prorocy przekazują przesłania różnymi sposobami — ustnie (zob. Dz 21,10-12), za pomocą symbolicznego teatralnego przedstawienia (zob. 4. rozdział *Księgi Ezechiela*) lub przez listy (zob. 2. i 3. rozdział *Apokalipsy Jana*). Niektórzy prorocy korzystali z pomocy sekretarzy, jak w przypadku Jeremiasza, któremu pomagał Baruch (zob. Jr 36,1-4).

5. Przesłanie proroka musi być zgodne z przesłaniami wcześniejszych proroków, gdyż Bóg nie przeciwstawia się sam sobie (zob. Iz 8,20).

6. Treść przesłania proroka oraz wpływ życia proroka świadczą o autentyczności daru proroctwa udzielonego mu przez Boga (zob. Mt 7,15-20).

7. Szatan zawsze usiłuje sfałszować to, co pochodzi od Boga. Dotyczy to także daru prorokowania. W czasach ostatecznych pojawią się więc fałszywi prorocy (zob. Mt 24,24 i 2 P 2,1).

12. rozdział *Apokalipsy Jana* ukazuje panoramę dziejów wielkiego boju od jego początku w niebie aż do końca świata.

Przeczytaj Ap 12,17 BI. Czym jest *świadectwo Jezusa*? (Por. Ap 19,10 BI z Ap 22,8-9).

.....

.....

W Ap 12,17 są wymienione dwie szczególne cechy Kościoła w czasach ostatecznych: Kościół ten trzyma się przykazań Bożych i przestrzega ich (w tym przykazania sobotniego) oraz ma „świadectwo Jezusa" (BI). Czym jest to świadectwo?

Niektóre przekłady *Biblii* interpretują wyrażenie *świadectwo Jezusa* jako oznaczające, że my, wierzący, wyznajemy Jezusa i dajemy Go poznać poprzez naszą misję i ewangelizację (*trwają przy świadectwie o Jezusie* jako treści chrześcijańskiego świadczenia). Inne przekłady *Biblii* natomiast nadają temu wyrażeniu odmienne znaczenie, stwierdzając, że to sam Jezus daje świadectwo swojemu Kościołowi (Jezus jest stroną czynną składającą świadectwo). W rzeczywistości oryginalny grecki tekst można rozumieć na różne sposoby (zob. Ap 19,10). Co zatem miał na myśli Jan, zapisując te słowa?

Gdy porównamy te dwa znaki identyfikacyjne Kościoła, zobaczymy istotne podobieństwo w sposobie ich wyrażenia (znacznie bardziej oczywiste w greckim oryginale niż w przekładach *Biblii*). Podobnie jak *przykazania Boże* pochodzą oczywiście od Boga, tak i *świadectwo Jezusa* pochodzi od Jezusa. Zatem to Jezus składa świadectwo. On identyfikuje prawdziwy Kościół. W jaki sposób to czyni? Otóż czyni to przy pomocy daru prorokowania.

Odpowiedzi znajdujemy w Ap 19,10 i Ap 22,9. Z tych wersetów jasno wynika, że *świadectwem Jezusa* jest *Duch Proroctwa*. Jezus sam jest prorokiem i we własnej osobie reprezentuje *świadectwo Jezusa*. Prorok to osoba mająca specjalne powołanie jako Boży posłaniec do ludu Bożego zarówno napominający i wzywający do skruchy, jak i podtrzymujący na duchu i ukazujący przyszłość.

Ap 12,17 wskazuje, że Jezus czyni swój Kościół rozpoznawalnym przy pomocy daru prorokowania. To znaczy, że jak Bóg posyłał proroków starotestamentowych do Izraela i Judy czy apostoła Jana do Kościoła wczesnochrześcijańskiego, tak i podobnie prorocy będą działać w ostatnim okresie dziejów świata.

Jakie dowody wskazują na to, że służba Ellen White może być słusznie uznana za przykład działania *Ducha Proroctwa* (zob. Ap 19,10)?

.....

Współczesne przejawy daru prorokowania

Większość wierzących obecnie uznaje autentyczność starożytnych proroków biblijnych, ale czy wierzą, że dar prorokowania funkcjonuje nadal w naszych czasach? Jeśli obietnica z Jl 3,1-4 zapowiadająca szczególną aktywność daru prorokowania w czasach ostatecznych zasługuje na wiarę, to jak możemy sobie wyobrazić jej wypełnienie?

Przeczytaj Dz 2,36-42. Jakie było zasadnicze przesłanie kazania Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy? Jak odpowiedzieli na nie słuchacze?

.....

Wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy w 31 roku po narodzeniu Chrystusa jest znakomitym obrazem tego, co wydarzy się w związku z wylaniem Ducha Świętego w czasie końca na znacznie większą skalę. Pięćdziesiątnica oznaczała wywyższenie Jezusa, powszechną skruchę oraz pojawienie się ludu gotowego i wyposażonego do Bożej misji. Chrystocentryczne przesłanie Piotra zostało wygłoszone w mocy Ducha Świętego i zaowocowało nawróceniem i chrztem około trzech tysięcy osób. Ten *wczesny deszcz* błogosławieństwa Ducha Świętego dał wzrost zasiewowi ewangelii, z którego wyrósł Kościół — zjednoczona społeczność wierzących będących przykładem miłości Jezusa Chrystusa i głoszących tę miłość wraz z zapowiedzią Jego powtórnego przyjścia.

Wczesny deszcz został zesłany, „aby cudowne ziarno mogło wykiełkować, tak *późny deszcz* zostanie zesłany przy zakończeniu tego dzieła, aby żniwo mogło dojrzeć”[62]. Innymi słowy, współczesne przejawy działania daru prorokowania — późnego deszczu — będą zupełnie podobne do przejawów wczesnego deszczu w dniu Pięćdziesiątnicy.

Jak zauważyliśmy w Jl 3,1-4, dar prorokowania w czasie końca będzie udzielany wierzącym bez względu na wiek i płeć. Bóg będzie przemawiał przez tych, których Duch Święty wybierze. Kiedykolwiek Duch Święty wybierze posłańca, jego przesłanie będzie wywyższać Jezusa, wzywać ludzi do skruchy i przygotowywać ich do wypełnienia Bożej misji. Te trzy cechy wyraźnie przejawiały się w prorockiej służbie Ellen White. Przez całe życie wywyższała ona Jezusa i *Pismo Święte,* przemawiając i pisząc. Wzywała adwentystów dnia siódmego i innych ludzi do serdecznej skruchy i do udziału w Bożej misji ratowania zgubionych.

W jakim stopniu korzystasz ze wspaniałego daru danego nam w formie służby wykonanej przez Ellen White?

[62] Ellen G. White, *Wielki bój,* Warszawa 2019, s. 369.

WSZYSTKO O MISJI

W 4. rozdziale *Listu do Efezjan* Paweł wskazuje, że zasadniczym celem darów duchowych jest pomaganie wierzącym w realizacji misji Bożej. Prorocka służba Ellen White spełniała właśnie ten cel. Jej natchnione przesłania pomagały wierzącym rozwijać głębszą więź z Bogiem i skłaniały ich do głoszenia bliźnim miłości Bożej.

„Ze wszystkich chrześcijan adwentyści dnia siódmego powinni być pierwszymi w wywyższaniu Chrystusa przed światem. Zwiastowanie poselstwa trzech aniołów wymaga głoszenia prawdy o sobocie. Ta prawda, razem z innymi zawartymi w tym poselstwie, musi być głoszona, jednak nie znaczy to, że wolno nam stracić z pola widzenia Jezusa Chrystusa, który jest centrum naszej wiary. To na krzyżu Chrystusa łaska i wierność się spotkały, a sprawiedliwość i pokój pocałowały. Grzesznik musi zostać doprowadzony do tego, że będzie patrzył na Golgotę. W prostej i dziecięcej wierze musi zaufać ofierze Zbawiciela, przyjmując Jego sprawiedliwość i wierząc w Jego miłosierdzie”[63].

Ellen White wyrażała przekonanie, że każdy wierzący został powołany do udziału w Bożej misji. „Pan wymaga od członków naszych zborów, aby włożyli w dzieło Boże daleko większy wysiłek osobisty”[64].

„W dziele Pańskim nie powinno być ludzi próżnujących. Niech więc różni ludzie łączą się w pracy, stając się rybakami ludzi. Niech starają się ratować dusze przed zepsuciem świata i niech przyprowadzą je do zbawiennej czystej miłości Chrystusa”[65]. W latach osiemdziesiątych dziewiętnastego wieku Ellen White osobiście uczestniczyła w misji w Europie i w latach dziewięćdziesiątych dziewiętnastego wieku w Australii.

To właśnie z powodu prorockiego wezwania do osobistego zaangażowania i misji szatan „rozgniewał się” (Ap 12,17 BI) na lud Boży w czasie końca. Lud ten to wyznawcy Jezusa posiadający przesłanie na czas końca, profetyczne kierownictwo i wizję: „Pan objawił nam perły, które są wokół nas i przed nami. Przy pomocy Ducha Proroctwa zdemaskował zwiedzenia trzymające świat w niewoli i przemówił do swojego ludu:

— »To jest droga, którą macie chodzić!« (Iz 30,21).

(...). Książka *Wielki bój* demaskuje zwiedzenia szatana”[66].

Szatan nie posiada się ze złości, gdy ludzie powierzają swoje życie Jezusowi. Robi wszystko, by udaremnić Boży proroczy głos. Jedną z metod podważania znaczenia proroczego daru Ellen White jest twierdzenie, iż nie jest on do niczego przydatny. Niektórzy twierdzą, że pisała ona w czasach zbyt odległych od naszych. Inni próbują zasiewać wątpliwości, kwestionując autentyczność jej proroczego daru i nazywając ją fałszywą prorokinią. Jednak najskuteczniejszym sposobem zmarnowania daru prorokowania danego Ellen White jest nakłonienie ludzi, by nie czytali jej publikacji[67].

---

[63] Ellen G. White, *Słudzy ewangelii*, Warszawa 2004, s. 107.
[64] Taż, *Ewangelizacja*, wyd. 2, Warszawa 2000, s. 77.
[65] Tamże, s. 78.
[66] Taż, *Manuscript 31*, 1890.
[67] Więcej na ten temat przeczytasz pod adresem: *https://whiteestate.org/absg/12*.